

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

Usl-4587/18

UPRAVNI SUD
U ZAGREBU

PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI
14-11-2019 dana 22-11-2019 20

Prilogi i prilozi: 1 Priloga

Poslovni broj: Usž-1948/19-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća, te sudske savjetnice Matee Miloloža, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Jasmina Bajića iz protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Zagreb, Kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-4587/18-6 od 21. veljače 2019., na sjednici vijeća održanoj 12. rujna 2019.

presudio je

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje se presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-4587/18-6 od 21. veljače 2019.

Obrazloženje

Pobijanom presudom, točkom I. izreke, odbijen je tužbeni zahtjev za oglašavanje ništavom podredno poništenje odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, broj 711-I-1618-P-73/18-19-11 od 23. studenog 2018. Točkom II. izreke odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora.

Navedenom odlukom tuženika utvrđeno je da je tužitelj kao dužnosnik, postupanjem navedenim u izreci tog rješenja počinio povrede članka 11. stavka 2. i članka 5. stavka 1. Zakona o sprječavanju sukoba interesa te mu je izrečena sankcija iz članka 42. stavka 1. podstavka 2. obustava isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 5.000,00kn koja će trajati dva mjeseca te će se izvršiti u dva jednaka uzastopna mjesečna obroka svaki u pojedinačnom iznosu od 2.500,00kn.

Tužitelj podnosi žalbu protiv prvostupanjske presude zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da prvostupanjski sud ne ulazi u ocjenu dokaza koje je dostavio niti posebno obrazlaže njegovu obranu. U svom iskazu navodi da kao dužnosnik nije primio i zadržao predmetni dar već je dar pripao Croatia Airlinesu d.o.o. kroz smanjenje troškova službenog puta te stoga nije došlo do povrede članka 11. stavka 3. Zakona o sprječavanju sukoba interesa. Ističe da nije bio sudionik spomenute konferencije iz razloga osobne naravi. Također ističe da svaka nabava zrakoplova podliježe razmatranju i potom odobrenju ili neodobrenju od strane nadzornog odbora, a ne isključivo njemu. Smatra nadalje da iz obrazloženja nije razvidno zašto bi njegova vjerodostojnost bila narušena te čime je dovedeno u pitanje povjerenje građana u dužnost koju obnaša. Ističe da je ranija uprava u siječnju 2016. godine nabavljala istu knjigu, na trošak kompanije za potrebe nadzornog i revizorskog odbora u svrhu edukacije o

ekonomiji i managementu aviokompanija, a da je on samo proširio krug osoba za koje je smatrao da im educiranje može koristiti u svakodnevnom obavljanju poslova.

Slijedom navedenog, predlaže da se žalba uvaži, poništi prvostupanjska presuda i otklone nedostaci odnosno oglasi ništavom i podredno poništi odluka povjerenstva.

Tuženik u odgovoru na žalbu navodi da je obrazložio navode tužitelja iznesene tijekom predmetnog postupka te se očitovao na dostavljene dokaze. Ističe da dostavljena interna pravila društva Safran Aircraft Engines ne isključuju tužiteljevu odgovornost za utvrđenu povredu. Navodi da tvrdnja tužitelja kako se pružena usluga eventualno može smatrati darom Croatia Airlinesu d.d. nije prihvatljiva jer bi u tom slučaju dužnosnici kada se nalaze na službenom putovanju, od poslovnih subjekata mogli slobodno primati stvari i usluge bez naknade u vrijednosti većoj od 500,00kn ako se ove stvari ili usluge formalno mogu podvesti pod troškove vezane uz putovanje, što ni u kojem slučaju nije bila intencija zakonodavca. Nadalje ističe da svojim navodima umanjuje položaj i odgovornost koju u predmetnom slučaju ima. U odnosu na povredu članka 5. Zakona ističe kako je bit povrede u činjenici da je tužitelj, kao ovlaštena osoba odlučio o kupovini predmetnih knjiga od čije prodaje je mogao i može imati i privatni interes i to sredstvima tijela u kojem obnaša dužnost dakle javnim sredstvima. Ističe da je ovlaštenje i nadležnost tuženika da odlukama iz svoje nadležnosti deklaratorno utvrđuje povredu članka 5. Zakona potvrđena u sudskoj praksi u predmetu Usž-227/17 od 30. studenog 2017.

Predlaže Sudu da odbije žalbu i potvrdi prvostupanjsku presudu.

Žalba nije osnovana.

Ispitivanjem pobijane prvostupanjske presude sukladno odredbi članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16.-Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 29/17.), ovaj Sud nije utvrdio postojanje žalbenih razloga na koje se tužitelj u žalbi poziva.

Tužitelju se stavlja na teret da je za vrijeme dok je obavljao dužnost direktora Croatia Airlines d.d.-a, prilikom sudjelovanja na konferenciji od 9. do 13. siječnja 2018. u Megeve, Francuska prihvatio plaćanje troška hotelskog smještaja od strane organizatora konferencije Sagra Aircraft Engines, poslovnog partnera Croatia Airlines-a d.d, na temelju čega je zaključio da je primio nedopušten dar. Nadalje mu se stavlja na teret da je u vrijeme dok je obavljao dužnost direktora Croatia Airlinesa d.d. za potrebe tog društva nabavljao knjige čiji je jedan od autora.

Odredbom članka 11. stavka 1. Zakona o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, 26/11., 12/12., 126/12., 48/13., 57/15.) propisano je da se darom u smislu ovog Zakona smatra novac, stvari bez obzira na njihovu vrijednost, prava i usluge dane bez naknade koje dužnosnika dovode ili mogu dovesti u odnos zavisnosti ili kod njega stvaraju obvezu prema darovatelju. Stavkom 3. navedenog članka propisano je da dužnosnik smije zadržati samo dar simbolične vrijednosti i to najviše u vrijednosti do 500,00 kuna od istog darovatelja.

Člankom 5. stavkom 1. navedenog Zakona propisano je da dužnosnici u obnašanju javnih dužnosti moraju postupati časno, pošteno, savjesno, odgovorno i nepristrano čuvajući vlastitu vjerodostojnost i dostojanstvo povjerenje građana. Prema stavku 3. istog članka dužnosnici ne smiju koristiti javnu dužnost za osobni probitak ili probitak osobe koja je s njima povezana. Dužnosnici ne smiju biti ni u kakvom odnosu ovisnosti prema osobama koje bi mogle utjecati na njihovu objektivnost.

Prvostupanjski je ocijenio odluku tuženika zakonitom, te je prihvatio stajalište tuženika da je u konkretnom slučaju ovakvim postupanjem tužitelja došlo do povrede članka 11. stavka 3. i članka 5. stavka 1. i 3. Zakona o sprječavanju sukoba interesa.

Ovaj Sud nalazi da je prvostupanjski sud na činjenice utvrđene u predmetnom upravnom postupku koje nisu sporne pravilno primijenio materijalno pravo, te je obrazložio presudu na način kako to i nalaže odredba članka 60. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

Naime, s obzirom da tužitelj kao direktor trgovačkog društva sudjeluje u donošenju odluka o njegovom poslovanju te, dakle, izravno sudjeluje u izboru poslovnog partnera osnovano je zaključeno da je primitkom plaćene usluge hotelskog smještaja mogao biti doveden u zavisan položaj prema organizatoru putovanja. Također tužitelj kao dužnosnik ima prava i obveze te se mora suzdržati od ponašanja koja dovode u pitanje vjerodostojnost u obnašanju javne dužnosti te povjerenje građana u dužnost koju dužnosnik obnaša, a koje je upravo ovakvim postupanjem dovedeno u pitanje, što je suprotno žalbenom prigovoru valjano i dostatno obrazloženo. Prvostupanjski sud pravilno zaključuje da nabavom knjiga čiji je jedan od autora dovodi u pitanje svoju vjerodostojnost u obnašanju javne dužnosti te da bi se opravdano mogla stvoriti percepcija da je koristio javnu dužnost kako bi izravno ostvario vlastiti probitak neovisno je li do njega uistinu i došlo.

Žalbenim prigovorima tužitelj nije doveo u sumnju zakonitost prvostupanjske presude. Suprotno tvrdnji tužitelja prvostupanjski sud je ocijenio sve dokaze i obranu tužitelja. Pravilno tuženik u odgovoru na žalbu zaključuje da bi tumačenje tužitelja kako se radi o daru trgovačkom društvu, a ne njemu osobno bilo suprotno intenciji i smislu navedenog Zakona jer bi omogućavalo da dužnosnici kada su na službenom putovanju, mogu primati vrijednosti veće od 500,00kn ako se te stvari ili usluge mogu formalno podvesti pod troškove vezane uz putovanje.

Također je zbog nedopuštenog dara kao sankcija propisana obustava isplate dijela neto mjesečne plaće, koja je izrečena unutar raspona predviđenog za takvu povredu iz članka 44. stavka 1. navedenog Zakona pa je dakle i u pogledu sankcije zakon pravilno primijenjen.

Također osnovano prvostupanjski sud navodi da odluka nema razloge ništavosti propisane odredbom članka 128. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, 47/09.) pa i tom dijelu tužbeni zahtjev nije osnovan.

Budući da ne postoje razlozi zbog kojih tužitelj osporava prvostupanjsku presudu, kao ni razlozi na koje ovaj Sud pazi po službenoj dužnosti, to je na temelju članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16.-Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 29/17.-dalje ZUS) žalba odbijena kao neosnovana.

S obzirom da tužitelj u sporu nije bio zastupan po opunomoćeniku odvjetniku te s obzirom da je tužbeni zahtjev odbijen, pravilno je odbijen i zahtjev za naknadu troška sukladno odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a.

Trebalo je stoga na temelju odredbe članka 74. stavka 1. ZUS-a žalbu odbiti i potvrditi prvostupanjsku presudu.

U Zagrebu 12. rujna 2019.

Predsjednica vijeća
mr.sc. Mirjana Juričić, v.r.

Za točnost ovjeka - ovlašten službenik

Tamara Nemčić